

adresu jejího zástupce. Splniště ve smyslu druhého odstavce čl. 324 obch. zák. nebylo tím změněno právě tak, jako není změněno dle druhého odstavce čl. 325 obch. zák. v případech prvního odstavce tohoto čl. 325, dle něhož dlužník při placení penězi má tyto poslati věřiteli na to místo, kde tento v době vzniku pohledávky měl svůj obchodní závod, pokud se týče své bydliště. Druh peněz, jímž bylo zaplatiti pohledávku, nebyl mezi stranami výslovně umluven, pročez podle prvního odstavce čl. 336 obch. zák. právě tak, jako dle § 905 obč. zák. řídí se dle zákonů toho místa, kde pohledávka měla býti splněna. Dle toho, co nahoře jest uvedeno, byl to Liberec, který jest v republice Československé a dříve byl v říši Rakouské. Předě dnem 12. dubna 1919, kdy nastala působnost zákona ze dne 10. dubna 1919 čís. 187 sb. z. a nař., byla to tedy podle zákona ze dne 2. srpna 1892 čís. 126 ř. z. a podle III. dílu císařského nařízení ze dne 21. září 1899 čís. 176 ř. z. korunová měna bývalé říše rakousko-uherské; dle §§ 5 a 6 onoho zákona čís. 187 stala se jím československá měna korunová a počítati jest 1 korunu československou za jednu korunu bývalé měny rakousko-uherské.

Čís. 327.

Sudiště, ujednané v dluhopisu o hypotekární zápůjčce, neplatí pro hypotekární žalobu na pozdějšího nabyvatele hypoteky, byť i tento v poměru ku svému předchůdci převzal hypotekární závady.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1919, R I 468/19.)

V dluhopisu o hypotekární zápůjčce podrobil se dlužník A. pro všechny spory ze zápůjčky příslušnosti okresního soudu ve Stříbře. Později přešla nemovitost prodejem na B-a, jenž na srážku z tržové ceny převzal hypotekární dluhy. Mezi ním a hypotekárními věřiteli nebylo ničeho ujednáno. Proti hypotekární žalobě, již věřitel shora uvedené pohledávky podal na vlastníka hypoteky B-a u okresního soudu ve Stříbře, domáhaje se soudního výroku, jímž uloženo by bylo žalovanému, by zaplatil dluh pod exekucí na hypoteku, namítal žalovaný místní nepřislušnost dovolávaného soudu. Okresní soud námítku zamítl, poněvadž žalovaný, převzav na srážku z kupní ceny zažalovaný dluh, převzal tento závazek tak, jak byl ujednan, tudíž i s úmluvou o příslušnosti. Rekursní soud námítce vyhověl, poněvadž žaloba, o kterou se jedná, jest žalobou hypotekární a nikoli žalobou na osobního dlužníka.

Nejvyšší soud potvrdil usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Správně položil rekursní soud důraz na okolnost, že na žalovaném žádá se zaplacení pouze jako na hypotekárním dlužníkovi. Touto skutečností padají vývody dovolacího rekursu, opírající se o ustanovení § 1407 obč. zák. Zákon praví sice v § 443 obč. zák., že s vlastnictvím nemovité věci přejímají se též břemena, na ní váznoucí, ve veřejných knihách zapsaných. Tímto převzetím nemíní se však převzetí dluhu ve smyslu

§ 1405 a násl. obč. zák., jakž plyne z §§ 1405 a 1406 obč. zák., vedle nichž k převzetí dluhu vyhledává se za všech okolností souhlas věřitele, kdežto »převzetí«
zaknihovaných dluhů po rozumu § 443 obč. zák. nastává bez ohledu na předchozí souhlas věřitele. Úmluva o převzetí zaknihovaných dluhů, k níž došlo pouze mezi posavadním a novým majitelem hypoteky jest převzetím plnění a nezakládá pro hypotekárního věřitele přímo žádného práva na osobní plnění přejímatele hypoteky (§§ 1405 a 1404 obč. zák.). Ostatně § 466 obč. zák. jasně vyslovuje, že, přeneseno-li v době zastavení vlastnictví zastavené věci na jiného, postihuje sice nového vlastníka ručení věcné, osobní dlužník však že zůstane týž. Jest tudíž žalovaný arcíř povinen snášeti, by žalující spořitelna ze zástavy se uspokojila. Žalobou hypotekární zjednati se má pouze exekuční titul pro realizaci zástavy. Tato žaloba má jiný ráz a podklad než žaloba na osobního dlužníka z dluhopisu. Pro hypotekární žalobu přichází obsah dluhopisu v úvahu jen potud, pokud určuje se jím obsah a způsob věcného ručení. Dále jdoucí ujednání dluhopisu, tudíž zejména úmluva o sudišti pro žalobu na osobního dlužníka, zde žalovaného, jenž není osobním dlužníkem, se netýkájí.

Čís. 328.

I pro rekurs obhájce manželského svazku do usnesení, jímž manželství nezvěstného bylo prohlášeno za rozvázáno, platí 14denní lhůta a i s tímto rekursem dlužno, byl-li podán opožděně, naložiti dle ustanovení § 11 nesp. říz. Za opožděný rekurs nepřísluší mu náhrada útrat.

**»Třetí osobou«
míní se v § 11, odstavec druhý, nesp. řízení každá osoba, různá od stěžovatele.**

(Rozh. ze dne 10. prosince 1919, R I 470/19.)

Žádosti Arnoštky P-ové, by její nezvěstný manžel prohlášen byl za mrtva a manželství žadatelky s ním bylo rozvázáno, bylo pr v o u s t o l i c í v plném rozsahu vyhověno. K rekursu obhájce manželského svazku zamítl r e k u r s n í s o u d žádost navrhovatelky, pokud domáhala se rozvázání manželství.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu žadatelky, změnil usnesení rekursního soudu, odmítl rekurs obhájce manželského svazku do usnesení soudu první stolice a zamítl jeho návrh na náhradu rekursních útrat.

D ů v o d y:

Rekurs obhájce manželského svazku do usnesení soudu první stolice podán byl opožděně a měl proto rekursním soudem býti odmítnut. To plyne z těchto úvah: Dle § 2 zákona ze dne 16. února 1883 čís. 20 ř. z. dlužno, pokud tímto zákonem jinak není nařízeno, v řízení o žádosti o prohlášení za mrtva šetřiti povšechných předpisů o soudním řízení v mimo-sporných záležitostech právních. Poněvadž o lhůtě k rekursu a o tom, jak dlužno naložiti s rekursem opožděným, ani v řečeném zákoně, ani v zákonech pozdějších (zákony ze dne 31. března 1918 čís. 128 a 129 ř. z.)